

Dificultats insuperables

D'un temps ençà el franquisme s'enfronta amb dificultats insuperables; Els problemes econòmics, l'amenaça internacional, la desaforalització de les esferes governamentals, la persistència dels nacionalismes base i català, la crisi de confiança que es manifesta fins i tot en els propis rengles franquistes, els militars en actiu i els retirats complicats en organitzacions clandestines recentment descobertes...

Quina diferència amb aquells dies del Juliol del 1933 en que tot podia intentar-se afirmant els tòpics de sempre que regnaven l'anarquia i que la pàtria es desmembrava.

Els franquistes pogueren triomfar aleshores perquè el triomf consistia en imposar per la força una ficció. N'hi havia prou en rebel·lar-se contra un règim al qual se li havia jurat fidelitat, provocar una guerra civil amb l'ajut exterior, i guanyar aquesta guerra.

Ara, en canvi, la victòria exigeix el domini d'uns elements que els militars són absolutament incapaces d'obtenir. Els militars espanyols han sabut sempre fer un "pronunciamiento", una "militarada", una guerra civil; per això serveixen molt; però per a la lluita d'avui, o sigui per a una obra de govern, no estan preparats.

En el precís moment que els militars assoliren la frontera francesa pel Febrer de l'any 1936 acaban-se practicament la guerra civil que havien provocat i es disposaren a mantenir un sistema de govern casernari, decidint llur fracàs. Car de la mateixa manera que és lògic que uns militars sublevats i ajudats per l'estranger guanyin una guerra contra llur propi estat instaurant un règim de força també fins a esgotar el patrimoni del país, es igualment lògic que una vegada exhaurit aquest patrimoni s'originin unes dificultats les quals sumades a les ja existents les converteixin totes en insuperables.

Però és cert que el franquisme s'enfronta amb dificultats insuperables. I si és així, per què les ha resistit fins ara i fins quan podrà aguantar-les.

Nosaltres no ens atrevirem a afirmar que la caiguda del general Franco sigui immediata. Això depèn dels bocins "d'ideal" que vagi abandonant al llarg d'un camí que comensà triomfalment però que ha esdevingut tràgic.

Es molt difícil precisar quant trigarà a caure un règim que s'alimenta de renúncies, que tant en l'interior com en l'exterior concedeix el que convingui per a mantenir-se. I remarqueu que en aquest sentit la progèssió és inimitable: Recor-

deu-vos si no, de Gibraltar i de Tàrge; del cessament a contrarcor, de la campanya de premsa contra Anglaterra i els Estats Units; de l'eliminació progressiva de la Falange, desaparició de la típica salutació feixista, de les desfilades; la disminució de la norma de justícia d'afusellar a tots els adversaris atribuint-los-hi tota mena de crims; la tolerància envers les èccies catalanes... i convindreu amb nosaltres que el general Franco està disposat a tot, menys el poder.

Un cop coneguda aquesta fórmula de concessions continuades, podeu preguntar-vos si això ha de servir-li indefinidament per a superar les situacions amb les quals haurà d'enfrontar-se en el futur.

El franquisme és essencialment un sistema d'ordre públic. En el seu manteniment hi troba allò que li és més necessari. Li permet disposar en peu de guerra d'un exèrcit que compta amb més de set-cens generals, on s'ascendeix constantment s'atorguen nombroses condecoracions, s'augmenten les pagues i des d'on hom pot "regular" la producció. Tot s'arxa i tot-hom calla.

Però el general Franco no ha tingut en compte que els militars espanyols han estat i són la pitjor casta del país; que han fet la guerra per a beneficiar-se i envanir-se, i que un cop guanyada s'han aprofitat dels càrrecs que hom els hi ha confiat; que amb la seva immoralitat característica han portat el govern al desastre, exactament igual com amb el seu despotisme i mala administració foren la causa i mediata de la revolta i pèrdua de les colònies...

AQUELL MONUMENT DE LA DIAGONAL

A la Diagonal, davant la «Residencia de Oficiales» hi hagut fins ara un monument recordant als aviadors alemanys morts durant la passada guerra civil a Catalunya, lluitant al costat del general Franco.

Els militars hi veien en aquest monument el que ells en deien una «hermandad de armas». Peis catalans, en canvi, no representava altra cosa que una mostra palpable de que el general Franco no hauria pogut triomfar sense l'ajuda decisiva de les potències de l'Eix.

Degut al seu emplaçament poc cèntric

l'és així. Els militars han estat el factor decisiu de la liquidació de tots els objectius aconseguits amb l'alsament de Juliol 1936. Abril 1939. I la seva manifestació més visible és la crisi econòmica que patim conjuntament les nacions controlades pel franquisme, per a aturar la qual res hi valen els decrets i de la qual el règim no té el emic a qui carregar-ne la culpa.

El general Franco i els seus seguidors no tenen amb qui barallar-se. Perquè, a qui detindrà per l'augment del cost de vida si aquest augment és producte de la mala administració, de la corrupció interior, per l'excés de burocràcia i d'un exèrcit en peu de guerra. Que podrà decretar penal de superar la manca de matèries primes procedents de l'exterior si es deu en bona part a l'escandalós escamoteig de divises practicat des del govern. Com equilibrarà, per exemple, el preu de la construcció en zones com la catalana, on l'acaparament i revenda del ciment i del ferro a preus superiors a s de taxa, ha estat realitzat per l'exèrcit a l'empar de les fortificacions frontereres. Darrera de quin element s'empararà l'exèrcit per a donar aparences d'acció política a la seva gestió parasitària. Trobarà algú per a representar el paper que un dia correspongué a la Falange.

Aquestes i altres preguntes són les que el govern té plantejades. Les realitats truquen a la seva porta amb una fredor i un automatisme insubornables, i de fet, no sap com respondre-hi. Car per una part, la permanència dels militars en el poder només pot acabar en un desastre; però per l'altra, si hom prescindeix d'ells, les hores del règim franquista foren comptades.

a un extrem de la Diagonal i en la vorera que no serveix de passeig, aquest monument havia passat gairebé desapercbut; però la fotografia que en publicarem en el nostre número anterior ha estat suficient per a que una bomba-posada per qui? l'enderroqués. Les autoritats franquistes han tingut cura de treure'n les restes, no pas amb ànim de reconstruir-lo sinó amb desitg d'oblidar-lo, talment com es procura esborrar els mals records. Si cerqueu una explicació d'aquesta falta d'agraïment del franquisme envers aquells que li donàren el poder, haureu de convenir en la certesa de la màxima política que afirma que els traidors sempre ho són una vegada més.

La segona exigència

La reacció popular enfront dels militars sublevats el 1936 donà lloc a uns fets reprovables que ens desprestigiaren a tots. Aquest desprestigi que recaigué, especialment, damunt dels sectors obrers, ens ha estat més perjudicial que la mateixa pèrdua de la guerra. Convé, per tant, ara que ens trobem en vigílies de reempendre la tasca activa, situar les coses al seu lloc. Perquè si ara fa deu anys uns elements indesitjables infiltrats en els medis obrers desencadenaren una onada de terror, no per això hem de negar a la classe obrera els seus drets ni hem de renunciar al plantejament d'unes fórmules de convivència social justes i lògiques, única garantia de que aquells fets no es repeteixin.

Insistim en rebutjar la responsabilitat d'aquells fets. Si els militars es sublevaren no fou culpa dels obrers ni ho fou tampoc la crisi de poder que sigui a la rebel·lió; i si hom pot argumentar que els organismes obrers no contingueren els excessos que es cometeren en llur nom, caldrà reque cap parlamentari ni ho ne representatiu feu sentir la seva protesta.

Reivindiquem, doncs, la plenitud de drets de la classe obrera. Proclamem la nostra confiança en les organitzacions sindicals. Estem segurs de que aprofitaran l'experiència de la guerra i sabran destriar els elements negatius que vulguin apartar-les de llur camí.

Cal avesar-nos a l'idea de que tan bon punt el franquisme desaparegui sorgiran a la superfície, multiplicades per la llibertat d'expressió, les irregularitats de tota mena que ja existeixen ara, encobertes, però per un règim de força i falsa propaganda.

Els problemes hi són i caldrà resoldre'ls. La llibertat política que ara sen's nega tampoc aportarà llur solució d'una manera automàtica. Les necessitats són tan grans i la situació econòmica és tan paorosa que quan l'hora, aspra i difícil, de la llibertat sigui arribada, per a resoldre els problemes que es plantejaran no hi valdran paraules moderades ni doctrines extremes; solament comptaran les solucions.

Pensem que el govern que aleshores es faci càrrec del poder haurà d'enfrontar-se amb els problemes derivats de l'escassetat de productes alimenticis, de la manca de vivendes, del reajustament de salaris al cost real de la vida, de l'exigència de responsabilitats als autors de la

CONSIGNES

● **MANTE** la moral al teu entorn. No acceptis el dubte ni el pessimisme. Pensa que el desenllaç de la situació actual només pot produir, més aviat o més tard, l'ensorrada del règim franquista.

● **CRIDA** a la tasca a tots els antics nacionalistes que havui s'en inhibeixen. Recorda'ls-hi que llur actitud s'apropa a la deserció. Abstenir-se gairebé és negar.

● **INSISTEIX**. La solució no vindrà de fora. No han de portar-la ni els exilats de la U. N. O. Aquest criteri que sempre ha mantingut «Bandera» el confirma la crisi deguda a dificultats interiors que està desfent el règim.

● **CREA** un grup de «Bandera». Propaga el seu ideari. Difon les seves consignes.

guerra, de l'excés de burocràcia, de la readmissió i indemnització dels acomiadats per llurs idees... un seguit de problemes, en fi, que farà necessària una tasca sense defallences la qual imposarà potser termes molts interessos particulars.

Mes tard s'haurà d'empendre una reforma autèntica, profunda i realista. S'equivoquen els que en pensen tornar al clima polític i social del 1936. Hom no pot ignorar el que passa arreu del món on al llarg d'una guerra, els ressorts de govern han canviat de mans. Si aci les coses es troben en l'estat que tots coneixem és perquè la nostra guerra es va perdre.

Catalunya compta amb una gran massa obrera, i nosaltres deixariem d'ésser «Bandera del poble català» si no interpretessin els anhels d'aquesta massa. Les reivindicacions obreres han espantat i espanten a molta gent que es diu d'esquerra. Però nosaltres, que rebutjem tot dogmatisme, les defensarem, encara que en aquestes qüestions creiem que són els fets els que han de marcar la pauta a les idees i no les idees les que han de violentar els fets imposant-los solucions poc viables. Fixem-nos que tant en les qüestions polítiques com en les socials existeix entre els distints països un mimetisme que només conduirà al fracàs a qui el practiqui. Perquè a Anglaterra triomfà un partit, el laborista, a molts indrets han sorgit fraccions polítiques amb aquest nom. El que a França i a Anglaterra s'ha-

gi nacionalitzat algun Banc o determinada classe de mines, no vol dir que aci hagem d'empendre a cegues una política de nacionalitzacions. En totes aquestes matèries la millor de les solucions serà sempre la que estigui d'acord amb els interessos nacionals i amb la realitat dels fets econòmics, prescindint de principis i doctrines.

No s'ha de repetir el ca de creure que és fer política obrera la tolerància envers els sindicats realitzada pels partits que governaren fins a la sublevació militar. Per a què ens ajudin en la tasca que ens hem imposat eridem a tots els obrers catalans deixant ben sentada la nostra posició la qual, repetim, defuig tota mena de dogmatismes.

Els interessos que defensen els partits polítics i els sindicats no són antagònics car la majoria d'afiliats als partits polítics són també membres de les organitzacions sindicals. Els partits i els sindicats tenen cadascun d'ells una missió específica que deu complementar-se, però mai interferir-se.

Conscients de la tasca reservada a uns i altres, secundarem des d'aquestes planes, el moviment sindical. Per a nosaltres si la primera de les nostres exigències és la llibertat nacional de Catalunya, elevar el nivell de vida dels obrers i reivindicar llurs decrets és la segona exigència de «Bandera».

Ho són tots els Espanyols?

Després del discurs de Torrelavga on el general Franco proclamà solemnement que gairebé tots els espanyols són "estraperlistes", la premsa i les emissores espanyoles menen una campanya de blasfemes contra els marxants del mercat negre, cobrint-los d'improperis i presentant-los com a causants de l'actual disbauxa econòmica. Segons la propaganda oficial el govern no és responsable de l'actual estat de coses sinó que la causa n'és la cobdícia dels desaprensus, que al marge de la Llei i burlant l'estreta vigilància de les autoritats, especulen, acaparen i trafiquen per tal d'obtenir fabulosos beneficis que es tradueixen en l'espanyosa misèria d'aquells que, per viure, disposen únicament del producte d'un treball decent.

Començem per dir que amb aquesta campanya a Madrid deuen creure que aturaran l'escandalosa puja dels preus. La misèria de la classe treballadora és massa ostensible, l'augment de la mortalitat acabarà escandalitzant a tot el món; interessa, per tant, que no acabi d'enfonçar-se del tot el prestigi de la pesseta. L'espectacle d'una Espanya precipitant-se en el caos econòmic mentre l'Europa que acaba de sortir d'una guerra terrible va normalitzant-se, és vergonyos i ja no té cap justificació. Gairebé amb els ingressos de l'any 1936 els obrers, els pe-

tits funcionaris, els petits rendistes, fan el miracle de viure amb un cost de vida deu vegades més alt. La inmensa majoria de la població espanyola viu en un estat latent de desesperació. I si la misèria o la desesperació dels espanyols a catalans i bascs per si mateixes no interessen massa als actuals governants, en canvi temen les conseqüències que aquest estat de coses podria produir, en uns moments en que interessa mantenir l'aparença de normalitat.

Ara bé no creiem descobrir cap secret si diem que l'estraperlo és la columna vertebral del règim. Els grans estraperlistes, els qui tenen comptes corrents als Bancs estrangers no són aquestes pobres dones que veiem en els trens carregades de paquets. Són gent com En Carceller el qual proclamava a Nova York, fa poc temps la insuperable objecció d'un règim. Són aquells "dialèctics ae la pistola" els quals, durant els anys càndids del 1934, 35 i 36, venien el diari falangista amb un revòlver a la butxaca i que després han amuntegat milions, amb la protecció dels propis organismes oficials. Són els mateixos funcionaris dels distints organismes de control econòmic que viuen opulentment amb el producte de les guies falses, de les penyores perdonades dels expedients que desapareixen. Són els mateixos oficials de les forces arma-

des que no rebutgen el billet que els hi allarga el xòfer del camió que entra carregat a Barcelona. Car, actualment a l'Espanya oficial tot és abjecte, tot es compra i es ven.

Si el govern diu que vol actuar contra els estraperlistes, qui, actuarà contra ells que no estigui tacat pel mateix delictes. Per altra part, si hom persegueix als traficants del mar at negre, amb quin ajut podrà comptar després el règim. Els falangistes han abandonat fàcilment els ideals del "Movimiento". Fa temps que han deixat de parlar de "l'imperio", de Gibraltar, de la corrupció de les democràcies occidentals i d'altres moixigongues. La patent de cors que, segons ells, guanyaren amb les armes a la mà, no l'abandonaran gaire fàcilment. I si hom intenta limitar llur dret de fer-se rics, i si les circumstàncies obliguen a posar fre a llurs immorals, és possible de que pels carers torni a parlar altra vegada la dialèctica de les pistoles.

Tanmateix l'alternativa es dramàtica, si l'actual disbauxa econòmica continua, el caos acabarà amb el règim; si s'ataca les causes del mal, hom atacarà el mateix règim en la persona del seu servidors.

Què faran? No res. Tot el més, donar un disgust a algun carreter desprevingut, o bé prendre uns quants litres d'oli a alguna "estraperlista" de tren. . .

La lliçó que no hauriem d'oblidar

Un criteri serà de la justia ens obliga a responsabilitzar els traidors. No és gual la traïció de l'home-massa que la traïció de l'home-nucli; el primer obeeix a determinants primàries i irreflexives; el segon especula amb formacions perfectes i sistemàtiques.

La lliçó dolorosa que no hem d'oblidar no és, precisament, aquesta, sino la dels intel·lectuals irreflexius, dels polítics traidors, dels artistes venals, que procedents del camp catalanista vengueren llur dignitat i llur vergonya per la miserable protecció o per la simple tolerància a precari dels enemics de Catalunya.

No cal individualitzar les persones ni els grups. Ens coneixem prou bé i als al·ludits genèricament no els precisa la nostra acusació concreta i nominal. Tot Catalunya podria assenyalar-los

i ells, en el fons del fons de la seva consciència, han de comprendre com els serà de difícil la justificació de la conducta anti-nacional mantinguda, especialment si tenen com a jutges a molls dels que en temps forem llurs companys en la política catalanista.

El pecat més greu que ha comès la Catalunya política moderna és el pecat de l'intel·lectualisme de cleda, l'encistellament pedàgogic, la falsa visió de la realitat, feren possible el divorci, l'antagonisme, i la traïció recíproca d'un a dreta i d'una esquerra catalanes i catalanistes. El 19 de Juliol ens demostà que les realitats dels pobles són superiors a les elucubracions estèrils i que la política no és un sonet, era ja massa tard per a recitificar; al recordar avui aquell primer any oporbiós de guerra afirmem, el fracàs dels nostres di-

rigents. Com hauriem canviat, sense recansa, l'intel·lectualisme eixora els anys perduts per un ordre públic, costés el que costés, en les mans enèrgiques, posem per cas, de Miquel Badial. . .

No oblidem la dolorosa experiència passada quan Catalunya torni a viure hores d'integració política. Ni les traïcions egoistes de la dreta, ni els ressentiments obscurs de l'esquerra seran possibles, si dreta i eixora formen un centre nacional que interpreti les realitats de la Pàtria que ens són comuns. Si no ho fessim així, dintre d'uns anys, intel·lectuals nostres avergonyirien altra vegada a la Pàtria amb una "política de utilitat" com la d'aquests petits miserables de "Destino" que són, oh paradoxa la darrera cueta del pecat genèric de la tendència intel·lectualista del període 1931 - 1936.

BANDERA DE LA REPUBLICA CATALANA

CAP A LA II SOLIDARITAT

Fa molts anys que els catalans tenim un aglutinant que hauria de fondre'ns a tots en una estreta unió. Però aquesta unió, que és una exigència patriòtica de sempre, ara l'hem de sentir com una necessitat estratègica imposada per a la lluita per la nostra llibertat nacional.

Una unió autèntica forjada en la clandestinitat tindria una força que precipitaria els aconteixements, i quan la lluita política tornés a fer-se lliurement faria possible que Catalunya repregués les funcions de govern amb ritme segur i sense interrupcions ni desviacions perilloses.

A Catalunya li cal una UNIO CATALANA que la salvi de les oscil·lacions vers els extremistes polítics. Amb una unió que tingués el patriotisme com a anexe sorgiria una II Solidaritat que, com la primera, ens uniria a tots en la defensa del que ens és comú. Aquesta II Solidaritat no hauria d'ésser ocasional sinó permanent. Podria establir uns postulats mínims als quals tots els partits haurien d'ésser fidels tant des del govern com des de l'oposició o quan calgués defensar Catalunya de cara a l'exterior. Fos quin fos el partit majoritari que governés Catalunya els catalans tindriem aleshores la seguretat de que no es desvirtuarien els principis fonamentals pels quals lluítem. I de la mateixa manera que els catalans hem coincidit en considerar estranys a nosaltres els partits espanyols que han intentat instal·lar sucursal a Catalunya, també hauríem de donar el mateix tracte a les organitzacions catalanes que es volguessin mantenir al marge d'aquesta II Solidaritat.

La UNIO CATALANA així con-

cebuda fora el millor medi per superar tots els obstacles que s'oposen al progrés polític de Catalunya.

El nacionalisme català té una finalitat concreta, un objectiu sense confusions, però, tot i així, Catalunya necessitarà l'habilitat política dels seus homes per avançar per les rutes que marquin les diferents situacions. La primera condició d'aquesta habilitat ha d'ésser que els partits catalans no siguin organitzacions que s'enfrontin en la lluita per la nostra causa nacional; han d'ésser esforços units i no dispersos per a precipitar esdeveniments i fer-los discórrer pels viarans que convinguin als interessos de Catalunya. Si tots els partits polítics netament catalans estan d'acord en el fet de que Catalunya és una Nació, tots hem d'estimar indispensable per a la nostra Pàtria que els catalans puguem organitzar l'ensenyament, l'ordre públic, les finances, l'economia i aquelles atribucions mínimes que ens posin a cobert de maquinacions estranyes per a fer-nos fracassar. En l'UNIO CATALANA han de quedar establerts aquests principis com a línia política de tots els partits i organitzacions catalanes.

Cal aquesta premissa patriòtica perquè els catalans, siguin de la tendència que es vulgui, tinguin la seguretat de que ni la Pàtria ni els seus interessos vitals seràn perjudicats per la tendència política de l'organització que guanyi les eleccions. Els partits polítics poden perdre eleccions. Els partits polítics poden perdre eleccions; Catalunya ha de guanyar-les totes.

En l'aspecte actual de la nostra lluita l'enemic és el franquisme. Però aquesta lluita no acabarà pas amb el darrer dia d'aquest règim. Quan vingui un canvi de decoració i s'obrin camins ara closos del tot, persistirà enllà de les nostres fronteres naturals la resistència a admetre el fet català que hom intenta ofegar per la violència des de l'any 1714. Caldrà sotmetre la nostra tàctica a aquesta situació, i això és una raó de més a les moltes que existeixen en pro de la II Solidaritat que proclamem.

Les organitzacions catalanes tenen i tenim el deure de no permetre que en la futura estructuració política de la península hom ens negui atribucions estatals que ja tenim reconegudes en l'Estatut de Setembre de 1932. Els catalans podien no estar d'acord amb el contingut d'aquella norma jurídica, amb la forma de discutir-la i, especialment, en la manera d'aplicar-la; però el que no podem admetre és que en el futur hom regategi a Catalunya els drets de que gaudia el Juliol de 1936.

Brindem a les organitzacions de la resistència catalana aquesta aspiració patriòtica nostra; oferim el tema a llurs publicacions i voldriem que també fos ringut en compte pel C. de la D. C. quan es definis.

L'objectiu de tots és la lluita per Catalunya; que aquells que sentin el neguit i l'anhel del triomf total de la nostra causa prenguin la paraula: «BANDERA» ofereix tot el seu esforç en pro d'aquesta UNIO CATALANA que condueix cap a una II SOLIDARITAT.